

Sygn. akt VI Ka 57/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska</i>
Sędziowie:	<i>SSO Irena Linkiewicz</i> <i>SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.)</i>
Protokolant	<i>sekr. sądowy Aneta Zembrzaska</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Ryszarda Maziuka

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015r.

sprawy M. S.

oskarżonego z art. 178a §1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Elblągu
i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 15 grudnia 2014 r., sygn. akt VIII K 828/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że podwyższa okres na jaki orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 2 (dwóch) lat,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 57/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 15 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt VIII K 828/14 uznał, że oskarżony M. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, polegającego na tym, że w dniu 02 października 2014 r. na ul.(...) w M. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym tj. art. 45 ust.1 ustawy prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będą uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Kwidzynie w sprawie II K 1247/13, którym orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, obowiązującym od 05.12.2013r. do 05.12.2016r., znajdując się

w stanie nietrzeźwości tj. posiadając 1,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki S. (...) nr rej. (...), kwalifikowanego z art. 178a§1i4kk, i na podstawie art. 178a§4kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku i zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego i prokurator.

Obrońca zaskarżył wyrok sądu I instancji w części dotyczącej orzeczenia o karze, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 4 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w stosunku do przypisanego mu stopnia zawinienia. Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Również prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, przy czym zaskarżył go na niekorzyść M.S., podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów w wymiarze 1 roku, podczas gdy wysokie stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu, a co za tym idzie wysoki stopień szkodliwości społecznej tego czynu przemawiają za większym wymiarem tego środka. Podnosząc powyższy zarzut skarżący ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat, zaś w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie sądu II instancji apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie i należało ją uznać za oczywiście bezzasadną. Natomiast częściowo należało uwzględnić apelację oskarżyciela publicznego.

Obie apelacje dotyczyły tylko wymierzonych kar tj. kary zasadniczej 4 miesięcy pozbawienia wolności i środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów. Dla ich wymiaru z pewnością niebagatelne znaczenie miała okoliczność dotycząca dotychczasowego sposobu życia oskarżonego. Jak wynika z informacji o osobie z K. i odpisu wyroku SR w Kwidzynie z 04.02.2014r. w spr. II K 1247/13 (który uprawomocnił się dnia 12.02.2014r.), to M. S. był karany za przestępstwo z art. 178a§1kk. Orzeczono tym wyrokiem wobec tego oskarżonego karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat, obowiązujący od 05.12.2013r. Mimo tego M. S. w okresie próby, w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, po upływie ledwie 8 miesięcy od wydania wyroku w sprawie II K 1247/13 ponownie znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Takie zaś postępowanie oskarżonego wskazuje na jego niepoprawność i to, że uprzednie skazanie go wyrokiem SR w Kwidzynie z 04.02.2014r. w spr. II K 1247/13 nie odniosło żadnego skutku wychowawczo-prewencyjnego. W tej sytuacji trudno więc przyjąć by zachodziły warunki z art. 69 kk do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Bowiem mimo wymierzenia kary w wymiarze poniżej 2 lat pozbawienia wolności, to w stosunku do M. S., w kontekście jego uprzedniej karalności za tożsame przestępstwo i tego, że w przeciągu 8 miesięcy od poprzedniego skazania to ponownie kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości, ignorując tym orzeczony zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, to nie można przyjąć by zachodziły przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania, gdyż nie można postawić pozytywnej prognozy co do tego, że oskarżony ten będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i nie popełni kolejnego przestępstwa z art. 178akk.

Należy tu skarżącemu wskazać, że oskarżonemu wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a więc karę tylko o 1 miesiąc wyższą od dolnej granicy kary z sankcji przepisu art. 178a§4kk, co przy ustaleniu, że stan nietrzeźwości M.S. wynosił aż 1,03 mg/l tj. 4-krotność zawartości alkoholu od której w myśl art. 115§16 kk stwierdzany jest stan trzeźwości, nie jest karą surową, a wręcz należy ocenić ją jako stosunkowo łagodną. Sąd I instancji orzekając karę pozbawienia wolności w takim wymiarze wziął już pod uwagę, że oskarżony przejechał niezbyt długi odcinek drogi po parkingu. Natomiast podnoszone przez obrońcę oskarżonego okoliczności, iż odbycie kary pozbawienia wolności pociągnie za sobą utratę pracy, pogorszenie się sytuacji majątkowej oskarżonego, może też zagrażać jego dalszemu zatrudnieniu nie mają wpływu na ocenę czy zaszły przesłanki z art. 69 kk do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia

wolności. Należy też zauważyć, że oskarżony miałby wg skarżącego, wobec konieczności wykonania kary pozbawienia wolności, stracić pracę kierowcy koparki, gdy tymczasem autor apelacji nie zauważa, że dalsze wykonywanie pracy kierowcy przez oskarżonego byłoby sprzeczne i z orzecznym w niniejszej sprawie w pkt. II zaskarżonego wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym (którego to przecież skarżący ten nie kwestionuje) i z zakazem orzecznym w sprawie II K 1247/13.

Właściwie to w każdej sprawie, każdy skazany czy jego obrońca mógłby podnieść, że osadzenie w jednostce penitencjarnej wpłynie negatywnie na możliwości zarobkowe czy sytuację rodzinną sprawcy, gdyż potrzeba odbycia kary pozbawienia wolności stanowi zawsze pewną dolegliwość wpływającą na tok życia danego oskarżonego. Nie można jednak zapominać, że osadzenie w jednostce penitencjarnej celem odbycia kary jest przecież konsekwencja nagannego zachowania się danego sprawcy, który popełniając przestępstwo, musiał się liczyć z nieuchronnością kary. Ponadto należy skarżącemu wskazać, że kara orzeczona w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności może być odbyta w systemie dozoru elektronicznego. Mając na uwadze powyższe rozważania, to należało stwierdzić oczywistą bezzasadność apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego.

Natomiast oceniając ustalone okoliczności sprawy, to należało zgodzić się z oskarżycielem publicznym, iż orzeczony zakaz roku prowadzenia pojazdów jawi się jako rażąco łagodny. Dla ukształtowania wymiaru środka karnego stosuje się takie same kryteria i zasady jak przy wymiarze kary zasadniczej. W realiach niniejszej sprawy nie sposób więc pominąć tego, że stan nietrzeźwości M.S. wynosił aż 1,03 mg/l, że popełnił on kolejne przestępstwo z art. 178akk zaledwie po upływie 8 miesięcy od skazania go w innej sprawie. Biorąc pod uwagę, że również środek karny zakazu prowadzenia pojazdów ma osiągnąć w stosunku do skazanego cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, to nie można zgodzić się z sądem I instancji, że takie cele może zagwarantować środek w postaci zakazu prowadzenia pojazdów orzeczony na minimalny okres 1 roku. Oskarżony decydując się bowiem na ponowne prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwym zmanifestował, mimo uprzedniego skazania za czyn z art. 178akk, że całkowicie lekceważy zasady ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji. Skoro ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji, to uprzednie skazanie oskarżonego i wysoki stan nietrzeźwości przemawiają za orzeczeniem zakazu w wysokości wyższej niż okres minimalny 1 roku takiego zakazu. Akcentowany przez sąd I instancji fakt, że oskarżony przejechał krótki odcinek drogi, po parkingu przemawia zaś za przyjęciem, że jako zbyt surowy należałoby ocenić zakaz prowadzenia pojazdów w postulowanym przez oskarżyciela wymiarze 3 lat. Stąd sąd odwoławczy uznał, że dla właściwej realizacji przede wszystkim celu jaki zakaz ten ma realizować tj. celu zapobiegawczego, a następnie wychowawczego, to należało podwyższyć wymiar orzeczonego zakazu z pkt. II zaskarżonego wyroku do 2 lat.

Reasumując należy więc stwierdzić, że obrońca oskarżonego nie wykazał by w sprawie w zakresie wymierzenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności to doszło do rażącej niewspółmierności kary, ale z pewnością częściowemu uwzględnieniu podlegał zarzut z apelacji prokuratora. Stąd na podstawie art. 437 kpk Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt. II w ten sposób, że podwyższył okres na jaki orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do lat 2, zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną. Ponadto zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.